

Spolek Šalamoun
IČO 63837714
se sídlem 141 00 Praha 4 – Záběhllice, U mlýna 2232/23
registrace pod sp. zn. L 6401 u Městského soudu v Praze
www.spoleksalamoun.com
ID datové schránky: g4kvibk

Městský soud v Praze
Slezská 9
120 00 Praha 2

datová schránka: **snkabbm**

ke sp. zn. **9 A 8/2025**

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

Právní věc:
Žaloba proti rozhodnutí č.j. UOOU–01701/24–4 ze dne 31.5.2024

Žalobce:
Spolek Šalamoun, IČO 63837714,
se sídlem 141 00 Praha 4 – Záběhllice, U mlýna 2232/23

Žalovaný:
Úřad pro ochranu osobních údajů, se sídlem 170 00 Praha 7, Pplk. Sochora 27

Osoby zúčastněné na řízení:
anonymní úřední osoby Kanceláře prezidenta republiky,
jejichž žádné identifikační údaje nejsou v rozhodnutí uvedeny

V Praze dne 25.7.2025

Přílohy: 2

Jednou.

I.

Žalobci bylo soudem doručeno vyjádření žalovaného Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále také „Úřad“) k žalobě proti jeho rozhodnutí, datované 1.7.2025.

K tomuto vyjádření Úřadu podává žalobce následující repliku.

II.

Porušení práva na spravedlivý proces a kontradiktornost řízení

Hned z úvodní části vyjádření žalovaného je zcela zjevné porušení práva na spravedlivý proces a na kontradiktornost řízení, které je ostatně namítáno v žalobě a nyní se opakuje i v řízení před správním soudem (viz tato citace níže):

„Úřad tímto soudu předkládá úplný elektronický správní spis vedený v předmětné věci pod sp. zn. UOOU-01701/24. Vyjádření dotčených osob a informace obsahující identifikaci těchto osob Úřad vzhledem k okolnostem případu zřetelně označil jako neveřejné dokumenty vyloučené z nahlížení.“

Předně žalobce uvádí, že jakožto účastník řízení má oprávněný zájem na nahlédnutí do spisu a jeho příloh, včetně spisu (spisů) správního orgánu a na případném pořízení kopií z nich, a **tohoto práva chce před rozhodnutím o žalobě využít a o umožnění tohoto práva soud žádá**, což ale s ohledem na (pouze) elektronickou formu spisu může realizovat jenom stěží.

Zároveň touto (tučným písmem zvýrazněnou větou) žalovaný ve svém vyjádření *prima facie* deklaroval to, co je namítáno v žalobě, tedy že **do řízení před správními orgány obou stupňů ingerovaly, svými vyjádřeními zasahovaly a výsledek řízení zásadním způsobem ovlivnily dotčené osoby, které jsou podle § 27 odst. 2 správního řádu účastníky řízení**, avšak nejen, že jejich identifikační údaje v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu nejsou uvedeny v rozhodnutí (ani jen v minimálním rozsahu, bez adresy jejich bydliště jako např. „*Vasilisa Dobrotivá, zaměstnanec Kanceláře prezidenta republiky, Praha – Hrad*“), ale i jejich vyjádření samotné je správními orgány před žalobcem utajováno, ačkoliv obsahuje závažná (leč účelová a lživá) osočení [viz zejména část odůvodnění rozhodnutí: „*(...) Vyslovily navíc obavu, aby samotný žadatel (či v budoucnu jiný potenciální žadatel o informace) po poskytnutí jejich identifikátorů tyto informace nezpřístupnil nejen na svých webových stránkách, ale též samotným žadatelům o milost, kteří jsou jeho klienty. Dotčené osoby rovněž uvedly, že se žadatel v minulosti pokoušel prostřednictvím svých zástupců rozhodování o milostech u KPR ovlivňovat. (...)“*], takže žalobce nemá možnost se k jejich obsahu nijak konkrétně vyjádřit, jelikož ho nezná (sic!).

Jde o absurdní situaci, připomínající známý román „**Hlava XXII**“, resp. Kafkův **Zámek**.

To má svůj původ v samotné skutečnosti, že tohoto řízení se kromě žadatele účastní další (bezejmenné) „dotčené osoby“, které mohou uvádět co chtějí a co se jim hodí, ačkoliv lze pochybovat, zda vůbec jsou účastníky řízení a zda jim tedy takové právo přísluší, což žalobce výslovně zpochybňuje (a to vzhledem k pouze **omezenému, subsidiárnímu použití správního řádu** v limitech podle § 20 odst. 4 písm. a/, b/, c/, d/ zákona č. 106/1999 Sb.).

Zákon č. 106/1999 Sb., účinný od 1.1.2000 byl totiž vybudován na zásadě neformálnosti, rychlosti a bezplatnosti poskytování informací, čehož odrazem je i odlišná úprava (zkrácení) lhůt uvedených v § 15, § 16, § 16a a pouze omezené subsidiární použití správního řádu podle § 20 odst. 4 písm. a), b), c), d) tohoto zákona. Tento zákon sice nedefinuje pojem „účastník řízení“, ale pracuje pouze s pojmem „žadatel“ a implicitně lze tak z jeho znění dovodit, že **jediným účastníkem řízení podle tohoto zákona je proto pouze žadatel a nikdo jiný.** Takto byl zákon č. 106/1999 Sb. dlouhá léta používán a v praxi vykládán až do doby přijetí (kontroverzního) tzv. „platového nálezu“ Ústavního soudu sp. zn. **IV. ÚS 1378/16** ze dne 17.10.2017, kdy od té doby správní soudy začaly ve věcech týkajících se žádostí o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. jednat (kromě žalobce, tj. žadatele a žalovaného, tj. správního orgánu) také s úředními osobami, kterých se žádosti týkají jako s osobami zúčastněnými na řízení (srov. § 34 s.ř.s.), a správní orgány (povinné subjekty) s těmito osobami jednají jako s „dotčenými osobami“, tj. s **účastníky řízení** (§ 27 odst. 2 spr. řádu), **aniž by to však bylo dovoditelné (souladné) s ustanovením § 20 odst. 4 písm. a), b), c), d) zákona č. 106/1999 Sb.,** který subsidiární použití správního řádu omezuje pouze na případy zde taxativně vyjmenované. Aniž by proto zákon č. 106/1999 Sb. vůbec s takovou situací počítal, resp. takovou situaci vůbec připouštěl, přesto do řízení kromě žadatele vstupují a svými úkony do něj ingerují i „dotčené osoby“ **jako další účastníci řízení (sic!),** k čemuž došlo i v tomto případě. Vrcholem této absurdity (a nezákonnosti) pak je, **pokud takové osoby ovlivňují svými vyjádřeními (nota bene účelovými a nepravdivými) průběh a výsledek řízení, avšak zároveň jde o osoby bezejmenné, vystupující anonymně (sic!), jejichž (utajovaná) tvrzení nelze prověřit (verifikovat),** jako k tomu došlo v tomto řízení (což je *prima facie* zřejmé i ze samotného vyjádření žalovaného k žalobě, jehož se týká tato replika).

Tím se ovšem z „neformálního řízení“ o žádosti o informace (srov. § 44 a násl. spr. řádu – „řízení o žádosti“) stává spíše řízení sporné (neboť zájmy žadatele a zájmy tzv. „dotčených osob“ jsou často v rozporu, jako právě v tomto případě), a proto musí takové řízení splňovat **požadavky kontradiktornosti,** bez kterých je nemyslitelné právo na spravedlivé řízení podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod – zejména právo vyjádřit se ke všem provedeným důkazům, které je v režimu správního řízení upraveno v § 36 odst. 3 správního řádu (**jako právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům a navrhnout jejich doplnění**). Žalobce však tuto možnost neměl a o účelových a nepravdivých (lživých) osočcích ze strany „bezejmenných“ pracovníků KPR se dozvěděl teprve až z rozhodnutí žalovaného ÚOOÚ (**to ovšem jenom ve zcela nekonkrétní, obecné rovině**), které se však jeho doručením stalo pravomocným, bez možnosti žalobce se již k čemukoliv dále vyjadřovat. Tato práva žalobce proto byla v průběhu řízení hrubě porušena, a to způsobem, který mohl mít (a také měl) za následek nezákonnost naříkaného rozhodnutí (ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c/ s.ř.s.).

Z tohoto důvodu je proto obsoletní i soudní judikatura, které se žalovaný dovolává na str. 6 vyjádření ohledně nemožnosti využít práva podle § 36 odst. 3 správního řádu za situace, kdy „nově“ jsou účastníky řízení kromě žadatele i dotčené osoby a z jejich vyjádření se vychází.

Tento ryze formální a kontradiktornost řízení porušující postup byl vyvolán namítanou a protiústavní právní úpravou v § 20 odst. 4 písm. a), b), c), d) zákona č. 106/1999 Sb., která **výslovně omezuje (limituje) použití správního řádu** což však na porušení základního práva žalobce na spravedlivé řízení a na kontradiktornost řízení vůbec ničeho nemění.

III.

Lživé a nepodložené osočení žalobce z pokusu o ovlivňování rozhodování o žádostech o milost v KPR

Žalobce opakuje, že toto tvrzení prezentované v naříkaném rozhodnutí jako (údajná) „zjevená pravda“, resp. jako **axiom** [viz zejména část odůvodnění rozhodnutí: „(...) *Vyslovily navíc obavu, aby samotný žadatel (či v budoucnu jiný potenciální žadatel o informace) po poskytnutí jejich identifikátorů tyto informace nezpřístupnil nejen na svých webových stránkách, ale též samotným žadatelům o milost, kteří jsou jeho klienty. Dotčené osoby rovněž uvedly, že se žadatel v minulosti pokoušel prostřednictvím svých zástupců rozhodování o milostech u KPR ovlivňovat.* (...)“], je nepodložené, lživé a **opak je pravdou**.

Byli to zástupci žalobce, kteří několikrát požádali KPR o oficiální schůzku v oficiálních prostorách KPR, kdy jakožto spolek, zabývající se od roku 1994 ochranou občanských a lidských práv a přicházející do častého styku s justicí, jejími nešvary, omyly a někdy i podvody (ano!) prezentovali v KPR svůj pohled na míru (ne)spravedlností, které se nikoliv výjimečně dějí v českém právním prostředí (ať už jde o policii, státní zastupitelství či soudy). Nikoho v KPR však zástupci žalobce nikdy nijak neovlivňovali, ani se o to nikdy nepokoušeli. Jedná se o zcela lživé, účelově vymyšlené osočení se záměrem žalobce očernit a „posvětit“ dodatečně (ex post) důvody pro odmítnutí žádosti o informace. **To za situace, kdy žalobce – jeho zástupci čelili nátlaku a vydírání ze strany vedoucích pracovníků KPR, aby vzali zpět rozklad v této věci žádosti o informace (která je předmětem této žaloby) nebo se neuskutečnil již dohodnutá další oficiální schůzka v KPR (sic!). Tato hrozba byla posléze splněna a oficiální schůzka byla ze strany KPR skutečně zrušena (sic!).**

Jako důkazy o tom žalobce již v žalobě označil e-mailovou komunikaci s KPR a také dopis ze dne 23.5.2024, adresovaný prezidentu republiky panu Ing. Petru Pavlovi, ze kterého podstatnou část citoval v obsahu žaloby (a který byl k důkazu přiložen již k žalobě).

Dále jako důkazy žalobce označuje (resp. příkládá):

- e-mail odeslaný JUDr. Vítěm Šťastným dne 23.4.2024 z adresy: Vit.Stastny@hrad.cz členovi Spolku Šalamoun Mgr. Bc. Pavlu Kolodějovi, Ph.D., na jeho adresu: pavel@kolodej.cz **(který je zkopírován a přiložen jako důkaz v příloze č. 1 této repliky),**
- e-mail obsahující interní (tj. neveřejnou) zprávu a odeslaný dne 17.5.2024 předsedou žalobce panem Václavem Peričevičem všem členům Spolku Šalamoun na adresu: spoleksalamoun@spoleksalamoun.com, popisující obsah nátlakového telefonátu dne 16.5.2024 ze strany JUDr. Víta Šťastného panu Václavu Peričevičovi ohledně zrušení již dojednané schůzky **(který je zkopírován a přiložen jako důkaz v příloze č. 2 tohoto podání),**
- **výslech předsedy žalobce pana Václava Peričeviče jako účastníka řízení.**

Ze samotné této elektronické korespondence (v příloze) je zřejmé, že jediným terčem nátlaku byl Spolek Šalamoun ze strany KPR (JUDr. Víta Šťastného) a nikoliv naopak.

Ve světle těchto skutečností je proto liché (a ze souvislostí účelově vytržené) tvrzení žalovaného Úřadu v jeho vyjádření k žalobě (na str. 13) o údajných „invektivách“ vůči zaměstnancům KPR v dopise adresovaném prezidentu republiky ze dne 23.5.2024, jelikož šlo o zcela věcnou reakci (stížnost) na zcela bezprecedentní nátlakové jednání (doslova vydírání) ze strany pracovníků KPR vůči žalobci a nikoliv naopak.

Zcela nedůvodná je i námitka žalovaného Úřadu v jeho vyjádření (na str. 8), že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (31.5.2024) „nemohl mít představu“, resp. „nemohl předjímat“, že dne 14.2.2025 vydá Nejvyšší správní soud rozsudek č.j. **1 As 300/2024–41**, ve kterém odmítl myšlenku, že pokud by se požadovaná informace týkala úřední činnosti **úřední osoby** (tj. při aplikaci § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.), je namíste provést test proporcionality, což je (podle tvrzení Úřadu) protichůdné stanovisko k dosavadní doktrínální a judikatorní praxi, která obecně umožňovala provedení testu proporcionality i v případě aplikace ustanovení § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.

Především je celkem irelevantní, že konkrétní státní orgán svůj postup považoval za souladný se zákonem a je proto irelevantní i to, jak si rozsah svých oprávnění vykládá. Právní stav vytvořený právními normami totiž existuje objektivně. Existuje už v době před vydáním rozhodnutí (tj. bez ohledu na to, jak si kdo případně zákon mylně vykládá). Je to zcela v souladu se zásadou římského práva „**Errore veritas non amittitur**“, tedy že (ani) omylem se na skutečnosti nic nezmění (viz nálezy Ústavního soudu SR sp. zn. **I. ÚS 48/1999** ze dne 20.12.1999).

A zároveň k této otázce existuje několik nálezů Ústavního soudu ČR (které jsou podle článku 89 odst. 2 Ústavy závazné pro všechny orgány a osoby). Za všechny lze citovat z právní věty nálezu Ústavního soudu sp. zn. **I. ÚS 453/03** ze dne 11.11.2005: „**Věci veřejnou jsou veškeré agendy státních institucí, jakož i činnost osob působících ve veřejném životě, tj. např. činnost politiků místních i celostátních, úředníků, soudců, advokátů, popř. kandidátů či čekatelů na tyto funkce; věci veřejnou je ovšem i umění včetně novinářských aktivit a showbyznysu a dále vše, co na sebe upoutává veřejnou pozornost. Tyto veřejné záležitosti, resp. veřejná činnost jednotlivých osob mohou být veřejně posuzovány. Při kritice veřejné záležitosti vykonávané veřejně působícími osobami platí z hlediska ústavního presumpce, že jde o kritiku ústavně konformní. Jde o výraz demokratického principu, o výraz participace členů občanské společnosti na věcech veřejných.**“

Test proporcionality při žádostech o informace vztahujících se k veřejné činnosti úředních osob je proto (i vzhledem k judikatuře Ústavního soudu) nadbytečný a (žalovaným kritizovaný) rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.2.2025, č.j. **1 As 300/2024–41** (podle jehož právní věty: „*Pokud osobní údaj vyžádaný podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, vypovídá přímo o výkonu veřejné moci úřední osobou ve smyslu § 8a odst. 2 tohoto zákona, není zapotřebí žádné další posuzování přiměřenosti jeho zpracování spočívajícího ve zpřístupnění třetím osobám.*“), je proto správný a příslušný.

Právo na informace je zaručeno článkem 17 Listiny základních práv a svobod a také článkem 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž jeho případné omezení **připadá v úvahu jenom výjimečně a z vymezených, vážných důvodů.** Žádný takový vážný důvod pro omezení práva na informace však v dané věci neexistuje.

**IV.
Návrhové žádání**

Spolek Šalamoun proto trvá na žalobě proti naříkanému rozhodnutí Úřadu v plném rozsahu, jakož i na návrhu, aby Městský soud v Praze podle článku 95 odst. 2 Ústavy řízení přerušil a věc předložil Ústavnímu soudu,

a aby po provedeném řízení rozhodnutí Úřadu zrušil.

Žalobce nesouhlasí s tím, aby soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, ledaže by soud naříkané rozhodnutí Úřadu zrušil, k čemuž za podmínek podle § 76 odst. 1 s.ř.s. není zapotřebí souhlasu účastníků.

Spolek Šalamoun

za výbor spolku:

**Václav Peričevič,
JUDr. PhDr. Miroslav Špadrna, Ph.D.**